
Sny utkané sluncem

...

Emma vyšla na palubu nadýchat se čerstvého vzduchu; loď si razila cestu vlnami. Přestože vítr dul do plachet jako do měchů a svěže vanul palubou, ve vzduchu ještě pořád visel pach nemytých lidských těl. Ale při pohledu na to, co venku na světle uviděla, se Emmě zvedal žaludek nejen zápachem.

Ze zad vězně, uvázaného za zápěstí ke stěžni, prýštila v ranním slunci rudá krev. Nákrčník muže, který držel bič, byl potřísněný jejími kapkami. Trestanec, na jehož záda dopadaly rány, se ani nehnul, i když měl košili na širokých ramenou rozervanou na cáry.

Po skončení trestu čišela z pomalých pohybů zbitého muže únava, ale navzdory okovům, poutajícím jeho kotníky, šel jistým krokem. Záda měl vzpřímená a z očí mu planul vzdor.

Zpřímá se na ni podíval a Emma vycítila, že nestojí o její soucit. Výrazná modř jeho pohledu jí připomínala zářivou hladinu moře.

Z nějakého důvodu měla pocit, jako by jí přičítal vinu za svůj trest. Připadala si provinile, ačkoli nevěděla proč. Musela se přemáhat, aby se neodvrátila.

„Dobré ráno, slečno,“ řekl trestanec. Jeho pozdrav zněl jako výtka, nic víc.

„Nemluv na tu dámu,“ okřikl ho voják. „A nečum na ni.“ Vězeň neposlechl a dál na ni neochvějně upíral zrak.

„Copak?“ zašeptal, v očích chlad a mrazivé pohrdání. „Takové jako já nezdravíte?“

Emma na něj zírala, slova jí uvízla v krku a úsměv, na nějž se zmožla, se vytratil.

„Ztratila jste řeč?“ Nevesele se usmál.

„Zato vy máte odpověď na všechno, pane,“ řekla Emma stejně tak pro sebe jako pro muže tyčícího se nad ní. Pokud se ho její slova dotkla, nedal to najevo. Jen se snad ještě víc usmál, ale usoudila, že to nejspíš udělal ze zloby.

Tlumeně zaslechla vojákovy hněvivé výhrůžky a tupou ránu obuškem do trestancových zad. Pak se naplnily její obavy a omdlela.

Když se probrala, kapitán jí pomohl stoupnout si.

„Prosím o prominutí,“ zašeptala Emma. Nejistě se postavila na vratkých nohách, zbavená stability i důstojnosti. Starostlivě jí nabídl rámě a začal ji odvádět ke kajutě. Emma se nesměle ohlédla. Na palubě už nikdo nebyl. Zaplavila ji úleva.

„Není zač se omlouvat, slečno Colchesterová,“ řekl kapitán. „Je to tím horkem. Obávám se, že bude ještě hůř, ale jistě si rychle zvyknete. Musíte, že mám pravdu?“

„Ano, jistě.“ Nikoho nenapadlo varovat ji ohledně podnebí.

„A ten darebák taky ničemu nepomohl. Na této lodi není místo pro drzost. Ti lidé se musí poučit o svém místě ve společnosti, slečno. Kdybychom je netrestali i za malé prohřešky, nebudou nám v kolonii k žádnému užítku.“

Emma usoudila, že na tom asi něco bude. Netušila, jestli je kapitánův názor v kolonii běžný.

„Povězte mi, kapitáne, čím se ten vězeň provinil, že musel dostat výprask?“

„Kdoví? Ale jsou všichni stejní. Radím vám, dejte si na ně dobrý pozor. Jen mě mrzí, že dáma jako vy musí snášet přítomnost takových lotrů. Jenže vězňů je tu víc než svobodných osadníků a briga by musela čekat v Sydney Cove mnohem déle, kdybychom neměli v podpalubí náklad vězňů. A teď dovolte, abych vám přinesl občerstvení,“ dodal kapitán. „Něco sníte a trochu si odpočinete, a než asi tak za hodinku doplujeme do přístavu, bude vám mnohem lépe.“

„To bych ráda. Jsem zvědavá, vlastně ani nevím, co můžu po příjezdu čekat, kapitáne. Vypadá Newcastle tak černě, jak nám ho líčili?“

Usmál se, oči sklopené. „Ne, slečno, ujišťuji vás, že je mnohem temnější.“ Z jeho robustní hrudi se vydral smích. Emma se také usmála.

„Jen doufám, že se tenhle vítr nezhorší, nebo najedeme na mělčinu. Až tu dostavějí vlnolam, bude za Macquarie Pier voda v přístavu klidná jako v lázni, jenže za silného větru už tady najela na mělčinu celá řada lodí. No

co, už jsem zažil horší podmínky. Žádný strach, nějak to zvládneme.“ Cestou dolů vrhl výhrůžný pohled na mračna, ženoucí se po obloze. „Rozhodně doufám, že ano, kapitáne.“ Emma byla pevně odhodlána provdat se za Gideona Quinna. To byl její cíl, nehledě na nemilosrdné podnebí a hroživé zločince. Urazila takovou dálku, nemohla neuspět.

Když zůstala v kajutě sama, zadívala se na miniaturní portrét, který měla pověšený kolem krku. Byl rozpraskaný, hrozilo, že se rozpadne. Raději ho tentokrát odložila, než si omyla kůži sežehnutou sluncem. Střežila s láskou podobiznu svého nastávajícího, těšila se na brzké shledání.

Plymouth zmizel v dálece a s ním venkovský život a vše, co do té doby znala. Její matka, vdova se třemi dalšími nezaopatřenými dcerami, sice nechtěla, aby Emma odjela, ale důstojník Gideon Quinn slíbil, že po sňatku s Emmou rodině finančně vypomůže, což té utrápené ženě připadalo jako dar z nebe.

Emma se v duchu přenesla k té chvíli, kdy svolila, že se za něj provdá. Jejich písemné námluvy trvaly mnoho měsíců. První popud k seznámení přišel od tety, která ve zdejší kolonii žila se strýcem; tvrdila, že je to dobrý a spolehlivý přítel a poskytl jí záruku svědčící o jeho charakteru. Gideon bude bezpochyby úplně jiný než ten trestanec, s nímž Emma mluvila na palubě. Při vzpomínce na bojovnost toho muže se jí znovu zatočila hlava. Aspoň nebude muset snášet jeho přítomnost při různých společenských akcích a sešlostech. Doufala, že lidem jako on přinese útěchu prostřednictvím bible. Bude se všemi tak těžké pořízení?

Jakmile si odpočinula – osvěžilo ji to jen trošku –, vyhlédla z okénka v kajutě na moře. Loď se mohutně kolébala a Emma si uvědomila, že tahle ztráta rovnováhy nesouvisí se závratí, co jí přemohla nahoře na palubě. Plavidlo se zmítalo na vlnách jako zátka z korku.

Uviděla obrovský skalnatý ostrov, proti němuž loď, pohupující se v rozbouřené vodě, působila ještě menší. Cítila, jak se jí zmocňuje nevolnost.

Slyšela za sebou bušení. Dveře se rozlétly a narazily do zdi. „Kapitán vám vzkazuje, ať se radši vrátíte na palubu, slečno,“ řekl poslíček. „Dostat se do přístavu bude možná těžší, než myslel.“

„Co bude s trestanci?“ chtěla vědět Emma.

„Asi jim sundají řetězy, slečno.“

„Umíš plavat?“

„Ne, slečno. Nikdo mě to nenaučil.“ Zasmušilý úsměv v jeho snědém obličejí působil napjatě. Emmu sice učili plavat, ale nebyla si jistá, jestli si vzpomene, jak se to dělá.

O chvíli později vyklopýtala na horní palubu; briga pod ní sténala a skřípala. Mohutně nakloněná se hnala k mělčině. Emma věděla, že nemá smysl zůstat dál na lodi, ale přece jen se ze všech sil držela a usilovně se modlila. Její oči se setkaly s pohledem trestance, kterého toho rána viděla poprvé. Chvíli na ni upřeně zíral a pak odvrátil zrak.

V ten nestřežený okamžik strachu Emmu nenapadlo pomyslet si, že není vhodné přihlížet, zatímco se odsouzený muž svléká do půl pasu. Matně zaznamenala jeho svalnaté paže a široká ramena, hyzděná jen stopami po bičování, rudými pruhy napříč zády. Sundal si košili zmáčenou krví, hodil ji na palubu, a aniž by se ohlédl zpátky, vrhl se do rozbouřených vod.

Neměla čas rozhodnout se, jestli chce skočit do moře. Loď se znovu prudce zhoupala a Emma byla vržena do vln. Ucítla nápor chladu, slyšela, jak údivem lapá po dechu, a vzápětí se jí do krku nahrnula slaná voda a ona klesla pod zpěněnou hladinu.

Po chvíli, která se zdála být věčností, se Emma vynořila a zalapala po vzduchu. Jelikož neměla na vybranou, snažila se plavat ke břehu. Zakašlala, z nosu jí črčelo. Odhodlání přešlo záhy v zoufalství – tohle rozbouřené moře se ani trochu nepodobalo rybníku, kde se učila plavat. Znovu a znovu na ni narážely vlny a hrozilo, že se jí do plic nahrne slaná voda.

Ohlédla se za sebe na rychle se potápějící loď. Muži se jí drželi jako vyděšené děti tahající za sukně svou mámu.

Přeříkávala si tříadvacátý žalm a síla těch slov jí pomáhala udržet paniku v patřičných mezích. Zнала ty věty od dětství. Pokud dnes měla zemřít, byla odhodlána nebát se zla.

Vpředu před ní plaval trestanec, usilující o volnost. Stejně jako ona se ohlédl dozadu. Uviděl ji. Připadalo jí, že si ji dlouho prohlíží, než začal plavat zpátky k místu, kde zápolila s rozbouřeným živlem.

Emmě blesklo hlavou, že jí možná čeká jiná smrt než utonutí. Cítla, jak se valící se vlny snaží stáhnout ji pod hladinu. Do úst se jí hrnula nechutná voda. Náhle se ocitla v sevření silných paží, které ji vytáhly nad hladinu, a kuckavě se nadechla slaneho vzduchu. Rozkašlala se, do obličejje jí znovu stříkala voda.

„Sundejte si sukně,“ řekl muž úsečně.

Emma vytřeštila oči. „Co prosím?“

„Udělejte to, mylady. Jestli v těch šatech zůstanete, utopíte se, to je jisté.“

„Nemůžu,“ zasípala. Jen co to vyřkla, pochopila, jak je to absurdní. Ti, kdo jsou vrženi do zvržených vod v přístavu, se nemusí trápit tím, co se sluší a patří.

„Chytněte se mých ramen a já vás svlé...“

„Jako džentlmen jistě chápete, že...“

Do tváře ho udeřila silná vlna. Otřásl se a zabručel: „Džentlmen? Teď?“

Zatímco ji další vlna stahovala dolů, strhával z ní oblečení. „Pořádně se mě držte, nebo oba zemřeme.“

Bezděky se s ním potýkala a odstrkovala jej, i když se znovu a znovu nořila pod hladinu.

„Možná zůstanete oblečená, ale kvůli dobrému vychování se utopíte! Můj život má větší cenu!“ vyštěkl.

Chvilí na něj přikře zírala a pak udělala, oči ji žádal. Společnými silami šátrali po háčcích a knoflíčcích a rozepínali je. Nenechal na ní víc než tenkou košilku a šněrovací holínky.

„Teď se na mě položte,“ nařídil jí, „a ze všech sil kopejte.“

Emma poslechla. Každá další vlna se jí drala do úst a nosu. Snažila se zadržet dech, když se blížily, vdechovat jen nevyhnutelnou spršku a sípavě se nadechnout, než se ocitne pod náporem další vlny. V nohách ji sužovaly nesnesitelné křeče; mlčky se modlila.

Houževnatě ji táhl k pevnině.

Vlny je zprudka vyvrhly na břeh. Emma vyjekla, do stehů se jí zářivaly lastury. Pustila trestance a snažila se popadnout dech. V očích ji štípala sůl, úporně se snažila vykašlat slanou vodu a lapala po vzduchu.

Viděla, že se posadil, otočil se na bok a vyhnal z plic trochu vody. Zdá měl úplně rudá, rozdrásaná od bičování a úlomků na břehu.

„Krvácíte,“ řekla Emma a udýchaně si otírala slzící oči.

„Ano, ale žiju,“ odpověděl hrubě, stejně lačný po vzduchu jako ona.

Pohlédla na něj. Předpokládala, že má k její záchraně nějaký jiný důvod než šlechtnost, ale mylila se. „Musím vám poděkovat za to, co jste pro mě ve své dobrotě udělal,“ řekla.

Dotkla se mužova ramene na důkaz svého vděku, ale ucukl, jako by ho udeřila. Emma si uvědomila, že jednala neuváženě.

„Totéž by udělalo mnoho jiných,“ odpověděl, „takže si nechte něžná slova a jemné ruce pro něj.“ Ukázal na malý portrét na jejím hrdle. „Jen mrháte časem pro zatracence.“

„Nikdo není zcela zatracený,“ namítla. Něco odfrkl a klopýtavě vstal, aby někoho odtáhl k rozpálenému písku na břehu. Překulil tělo a slyšela ho zaklít.

Otočila se, někdo k nim přibíhal. Znovu se podívala na svého zachránce. „Jak vám říkají?“

„Nechcete, abych něco z toho opakoval.“ Odvrátil se a hleděl na moře.

„Vaše křestní jméno?“ Emma se vzchopila k úsměvu. Neodpovídal a její úsměv slábl, až se vytratil docela. Nestál o její přátelství ani o díky. Otočil se, jako by předem znal úmysly blížících se vojáků, a čekal, až k němu doběhnou. Popadli jej za obě paže a odváděli ho pryč. Převyšoval oba muže o celou hlavu a kus ramen, mnohem rozložitější než oni, ale přesto jim dovolil, aby ho odváděli jako zvíře, i když by je jistě dokázal srazit do zpěněného moře.

„Chci s vámi mluvit o tom muži!“ zavolala. Promáčená košilka a spodnička jí pleskaly kolem nohou, když za nimi škobrtala.

„Nebojte se, slečno,“ křikl jeden přes rameno. „My už se o něj postaráme.“ Emma tam oněměle stála, vlasy přilepené na krk jako chaluhy. Trestanec se ohlédl a jejich oči se na chvíli setkaly.

„Zachránil mi život,“ řekla Emma, ale nezastavili se. Vtom si uvědomila, že je téměř nahá, a objala se pažemi ve snaze zahalit se.

Dívala se, jak trestance odvádějí přes duny pryč. Víckrát se k ní neotočil.

Emmu překvapilo, když na ramenou ucítila starostlivý dotek postaršího důstojníka. Až dosud nevníkala jeho přítomnost.

„Prosím, má drahá, vemte si to a zahalte se.“ Podal jí těžkou vlněnou příkrývku. Emma s rozpačitým úsměvem poděkovala. „Jak to, že na sobě skoro nic nemáte?“ zeptal se.

„Kvůli tomu trestanci. Říkal, že jestli nesundám šaty, utopím se.“ Ted' to jejím uším znělo hloupě.

„Opravdu?“ Důstojník se tvářil pochybovačně. Zamyšleně si hladil knírek, ale vtom zavadil pohledem o miniaturní portrét na jejím hrdle. Usmál se.

„Ano.“ Emma si přitáhla přikrývku těsněji k tělu a přikryla medailon dlaní. Vítr smýkal cípy spodničky, která se jí lepila k tělu. Po břehu se k nim rychle blížila skupinka lidí. Poznala strýce a v závěsu za ním jeho rodinu. Uplynuly téměř dva roky od chvíle, kdy se rozhodli přesídlit do Nového Jižního Walesu, a teď se k ní blížili a horečně mávali. Dámám vlály sukně a stužky na jejich kloboucích se třepotaly jako ptačí křídla.

„Emmo, drahoušku,“ vykřikla teta. „Díkybohu, žiješ! Mohlo to dopadnout mnohem tragičtěji. Jsme vskutku požehnáni.“

Žena ji objala a pak uvolnila stisk a vzala její mokré ruce, potřísněné pískem, do svých suchých. „Nemůžu uvěřit, jaké máme štěstí. Strávíme společně nádherné Vánoce.“ Podívala se na postaršího důstojníka a spokojeně se na něj usmála.

„Ano, ženuško, máš pravdu,“ přitakal vroucně strýc George a objal kolem ramen své dvě dcery, Euphemii a Phoebe.

„A jak nekonvenčně, i když veskrze romanticky, proběhlo tvé seznámení s Gideonem,“ řekla teta.

„Nevšimla jsem si, teto Adelaide,“ přiznala Emma smutně a zadívala se na pruh žlutého písku, po němž dva mladí vojáci před chvílí odvedli vězně.

„Ne ne, drahoušku,“ zasmála se zvesela teta Adelaide. „Hned ti to vysvětlím. Tohle je tvůj ženich. Gideone Quinne, dovolte, abychom vám představili vaši snoubenku, slečnu Emmu Colchesterovou, naši drahou neteř.“

Emma se otočila a šedovlasý důstojník se jí staromódně zhluboka uklonil.

„Má drahá slečno Colchesterová, konečně jsme se setkali.“

„Děláte si ze mě legraci.“ Emma se tomu žertu navzdory vyčerpání zasmála. Přítomní na sebe vzájemně pohlédli.

„To musí být nějaký omyl,“ zašeptala Emma. Podívala se nejdřív na podobiznu, pověšenou kolem krku, a pak na důstojníka před sebou. Pochopila, proč je obrázek popraskaný a začíná se rozpadat.

Mladý muž z medailonu jako by se jí náhle vysmíval. Podobu té láskyplné tváře dávno odvál čas. Jenže nikoho nenapadlo povědět jí to.

„Ten obrázek byl namalován před lety,“ usmál se důstojník. Ostatní zářili štěstím. „Můžeme mít tak dlouhé námluvy, jak si budete přát, drahá Emmo,“ slyšela říkat Gideona. Mlčky k němu stočila zrak. Co by mohla říct? Ať už se námluvy potáhnou jakkoli dlouho, jedno bylo jisté: tenhle snoubenec bude pořád ve věku jejího dědečka, zatímco ona teprve nedávno oslavila osmnáctiny.

Medailonek zavěšený na stužce, který nosila kolem krku tolik měsíců, ji teď nesmírně tížil. Náhle pocítila nutkání hodit ho do moře, ale věděla, že by se tím nic nezměnilo. „Musíte k nám dnes přijít na večeři, důstojníku Quinne,“ řekla teta Adelaide. „Bude to jen klidná, soukromá záležitost, drahoušku Emmo, nic namáhavého.“

„Možná bude lepší nechat to na zítřek,“ prohlásil strýc George. „Konec konců Emma právě prožila únavná muka. Má štěstí, že doplavala.“

„Jistě, drahý, máš pravdu.“ Emmě připadalo, že se teta tváří zklamaně. Ona sama byla oťresená a nemělo to nic společného s mořem, vlnami a tmavovlasým irským trestancem. Přejela pohledem pláž.

Zmizel z dohledu.

Gideon Quinn se na Emmu usmál s nezastíranými nadějemi. Poznala, že z prvního setkání, na něž tak dlouho čekal, není zklamaný, a nebyl ani překvapený. Věděl přesně, co v ní najde, jednala s ním upřímně a nic nezastírala. Kéž by se on zachoval stejně.

„Ovšem, zapomínáme na dobré způsoby. Jsme tak sobečtí, když přehlídíme tvé potřeby, drahá Emmo. Tak snad zítra, důstojníku Quinne. Můžeme se těšit na vaši společnost?“

„Madam, neumím si představit nic lepšího než strávit večer s vámi všemi.“

„Oslava je rozhodně na místě,“ řekla teta, „a hned z několika důvodů. Emmo, drahoušku, musíš někdy moje děvčata naučit plavat. Vypadáš křehce jako porcelán, ale přitom jsi zřejmě silná jako býk.“

„Také to považuju za štěstí a raduju se,“ souhlasil Gideon. „Zdravá a silná žena je pro každého muže požehnáním.“ . . .